

stor Arbejdsløshed i et andet Land, og at man derfra søgte at faa saadanne Borgere, som var arbejdsløse i det andet Land, ind her i Landet som rejsende eller fremmede. Jeg maa dertil sige, at dette vil jo ikke være rimeligt, undtagen vi trænger til dem. Det viser sig imidlertid, at man her i Landet i høj Grad trænger til polske Arbejdere — i alt Fald mener man det fra visse Sider, jeg skal ikke bedømme, om det er berettiget eller ikke, men man ønsker dog altsaa, at der kan komme polske Arbejdere ind. Og dog er der Arbejdsløshed i Polen, det kan jeg forsikre den højtærede Minister om. Jeg ved ikke, om Ministeren altsaa i saadant Tilfælde vil nægte polske Arbejdere Pas.

Et endnu ringere Spørgsmaal er efter min Mening Spørgsmaalet om Tater. Den højtærede Minister har indrømmet — det viser, at han gerne vil være enig med mig —, at det Cirkulære — for det var ikke andet end et Cirkulære, det var ikke en Anordning — af 1879, som fortolkede Loven af 1875, neppe var lovligt. Jeg kan heller ikke se anderledes paa det, end at det var ulovligt, i hvert Tilfælde var det en højst uheldig Fortolkning; thi derved fortolkede man Bestemmelsen om udenlandske Tater saaledes, at Taterselskaber, som det hedder, altid var forment Adgang til Landet. Mærkelige endnu er det — jeg ved ikke, om den højtærede Minister har haft Tid til at se efter, han er jo en optaget Mand —, hvorledes dette Cirkulære begrundes. Det begrundes ved et andet Cirkulære, af 1874, og i dette staar der aldeles intet derom. Det indeholder nemlig, hvad der er overmaade rimeligt, en Oplysning til Politimestre og andre om, at den italienske Stat har udstedt en Lov om, at omvandrende Selskaber, som videre forklares: Gøglere, Linedansere og lignende, ikke maa benytte Børn eller unge Mennesker under 18 Aar i deres Virksomhed, det er forbudt. Derfor gør Justitsministeriet opmærksom paa, at der er en saadan Lov, og at man maa være betænkt paa at sende saadanne Børn eller unge Mennesker under 18 Aar tilbage til Italien, hvis de vil drive deres Erhverv her i Landet. Paa Grundlag af dette Cirkulære af 1874 — ja, man skulde ikke tro, det var muligt, at et Justitsministerium kunde handle saaledes — slutter nu Cirkulæret af 1879, at Taterselskaber er forment Adgang. Saa spørger jeg den højtærede Minister: Hvad er en Tater? og dertil svarer han, at det har man en almindelig Mening om, det siger den offentlige Mening. Saa maa jeg sige, at jeg er uden-

for den offentlige Mening, jeg aner ikke, hvad man mener med en Tater. Oven i Købet er det højst mærkværdigt, at efter det Lovforslag, som Ministeren har fremsat, skal udenlandske Tater forment Adgang. Tør jeg spørge, om der er indenlandske Tater, eller gælder det Tater i al Almindelighed? Og hvis der er indenlandske Tater, hvad Regel gælder der saa for dem? De kan naturligvis ikke forment Adgang til Landet, det forstaar jeg nok, men er de ogsaa saaledes stillet, at de falder ind under Loven? Jeg ved det ikke, for jeg ved, som sagt, ikke, hvad en Tater er. Jeg synes, hele denne Bestemmelse burde tages op til en Revision. Den højtærede Minister har taget den fra Loven af 1875 og foreslaaet disse strenge Regler om, at saadanne Folk, der tjener deres Erhverv ved Linedans eller Fremvisning eller Behændighedskunster eller lignende, skal ind under den strengere Regel. Jeg ved ikke, hvorfor det skal være saaledes. Jeg synes, det hører til en Tid, da Landet var endnu mindre, end det er, da man ganske anderledes frygtede ligesom i en lille By, at der skulde komme Elementer ind, der kunde være fordærvende for Befolkningen. Nu skulde vi dog lade, som vi er et større Land, ligesom København lader, som det er en Storby, og vi skulde bort fra saadanne Regler. Man skulde lade Folk drage rundt og vise deres Kunster. Der er jo saa mange andre, som drager rundt og viser deres Kunster, jeg tænker paa politiske Agitatorer og Ministre, og dem gør man ikke nogen saadan Indsigelse imod. Hvorfor skal man saa forbyde en stakkels Gøgler, der maaske er lige saa god som vi andre, at gøre det?

Jeg synes overhovedet ikke, at dette Lovforslag egner sig til at ophøjes til Lov. Hvis den højtærede Minister ønsker en Medvirken fra de oppositionelle Grupper Side — i alt Fald fra den Gruppe, som jeg tilhører — til at forlænge den midlertidigt gældende Lov, skal jeg tilsige min Hjælp dertil. Men maaske foretrækker den højtærede Minister at arbejde alene med de to Partier, som udgør hans Flertal, og som ogsaa har meldt sig til Tjeneste i denne Sag, og i saa Fald kan vi jo spare os enhver Ulejlighed med Hensyn til at komme til Enighed med Ministeren om at frembringe en anstændig og passende Lov.

Justitsministeren (*Rytter*): Maa jeg overfor det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen) sige, at man kan jo se forskelligt paa det, men jeg mener altsaa, at